

IBDIS

We know

EOIN COLFER s-a născut pe 14 mai 1965, la Wexford, Irlanda. Primul interes pentru scris l-a arătat încă din clasele primare atunci când a început să scrie texte inspirate din poveștile cu vikingi pe care abia le descoperise la școală.

După încheierea studiilor la Universitatea din Dublin, a revenit în Wexford ca profesor de școală primară. Între anii 1992 și 1996 a lucrat, împreună cu soția lui, în Arabia Saudită, Tunisia și Italia.

Primul text publicat, *Benny and Omar*, a apărut în 1998 și la baza lui stă experiența prin care a trecut în Tunisia.

În 2001 a fost publicat primul volum din seria *Artemis Fowl*, iar odată cu succesul acestei cărți a început cariera lui de scriitor profesionist. A renunțat la postul de profesor, dedicându-se exclusiv scrisului.

EOIN COLFER

Artemis Fowl

Traducere din engleză
de Alex Moldovan și Mariana Buruiană

excalibur

Prolog

Cum l-am putea descrie pe Artemis Fowl? Mulți psihiatri au încercat și au eșuat. Principala problemă e inteligența lui Artemis. Dă gata orice test. A pus în încurcătură cele mai luminate minți din medicină și i-a făcut pe mulți să se întoarcă bătălmăjind în spitalele de unde veneau.

Fără îndoială că Artemis e un copil-minune. Dar de ce se dedică cineva cu o minte atât de strălucită activităților infracționale? O singură persoană poate răspunde la întrebarea asta. Dar aceasta se desfată cu situația păstrând tăcerea.

Poate că cea mai bună cale de a ne forma o imagine corectă despre Artemis e să vă povestesc de-acum celebra lui primă aventură ca răufăcător. Am încropit această relatare punând cap la cap primele interviuri luate victimelor și, pe măsură ce vom înainta în poveste, veți vedea că n-a fost treabă ușoară.

Totul își are originea în urmă cu câțiva ani, la începutul secolului douăzeci și unu. Artemis Fowl a ticluit un plan pentru a recupera averea familiei. Un plan care ar fi putut răsturna civilizații și ar fi putut declanșa un război între specii.

Avea doisprezece ani pe-atunci...

1 | Cartea

Orașul Ho Chi Minh, vara. Vreme toridă, după orice standarde. Inutil de spus că Artemis Fowl n-ar fi fost dispus să îndure atâta disconfort dacă miza n-ar fi fost mare. Importantă pentru planul lui.

Soarele nu-i pria lui Artemis. Nu arăta bine în lumina soarelui. Nenumăratele ore petrecute în interior, în fața monitorului, îi șterseseră culoarea din obraji. La lumina zilei, era alb ca un vampir și aproape la fel de iute la mână.

— Sper că nu alergăm iar după cai verzi pe pereți, Butler, a spus el cu o voce molcomă și clară. Mai ales după povestea cu Cairo.

Era un reproș blând. Călătoriseră în Egipt în urma unei note primite de la informatorul lui Butler.

— Nu, domnule. De data asta sunt sigur. Nguyen e bun.

— Hm, a mormăit Artemis deloc convins.

Trecătorii ar fi fost uimiți să-l audă pe masivul eurasiatic adresându-i-se băiatului cu *domnule*. Doar

era mileniul al treilea. Dar relația lor nu era una obișnuită, iar ei nu erau niște turiști obișnuiți.

Stăteau în fața unei cafenele de pe strada Dong Khai, uitându-se la adolescenții de pe motoare care dădeau ocol pieței.

Nguyen întârzia, și peticul jalnic de umbră pe care-l oferea umbrela nu îmbunătățea cu nimic starea lui Artemis. Dar așa era el, pesimist. Proasta poziție ascundea o urmă de speranță. Oare călătoria asta chiar va da roade? Vor găsi Cartea? Nici nu îndrăzneau să sper.

Un chelner s-a apropiat în grabă de masă.

— Mai doriți ceai, domnilor? a întrebat el, înclinând capul în fața lor cu o mișcare fermă.

— Scutește-mă de teatrul ăsta, a oftat Artemis.

Chelnerul s-a întors instinctiv spre Butler care era, la urma urmei, un adult.

— Dar, domnule, eu sunt chelnerul.

Artemis a bătut cu degetul în masă ca să-i capteze atenția:

— Porți mocasini lucrați manual, cămașă de mătase și trei inele de aur cu sigiliu. Vorbești engleză cu accent de Oxford și unghiile tale au un ușor luciu, specific cuiva care-și face manichiura. Nu ești chelner. Ești omul nostru de legătură, Nguyen Xuan, și te-ai folosit de această deghizare penibilă ca să verifici discret ce arme avem asupra noastră.

Nguyen s-a pleștit.

— Așa e. Uimitor!

— Nici vorbă. Un șorț zdrențăros nu te face chelner.

Nguyen s-a așezat și a turnat ceai de mentă într-o ceșcuță de porțelan.

— Dă-mi voie să te pun la curent în privința armelor, a continuat Artemis. Sunt neînarmat. Dar Butler, aici de față, majordomul meu¹, are un pistol Sig Sauer în tocul de la subțioară, în cizme două cuțite de aruncat, un Derringer cu două gloanțe în mână, sârmă de strangulat în ceas și trei grenade paralizante ascunse prin buzunare. Altceva, Butler?

— Biciușca, domnule.

— A, da. O biciușcă cu bilă vârată sub cămașă.

Cu un tremur Nguyen și-a dus paharul la gură.

— Nu te speria, domnule Xuan, a zâmbit Artemis. Armele nu vor fi folosite împotriva ta.

Nguyen nu părea prea convins.

— Nu, a continuat Artemis. Butler te-ar putea ucide în sute de moduri diferite fără să-și folosească arsenalul. Deși sunt sigur că o armă ar fi suficientă.

Nguyen era de-a dreptul îngrozit. Artemis avea, în general, acest efect asupra oamenilor. Un adolescent palid care vorbea cu autoritatea și vocabularul unui adult atotputernic. Nguyen auzise de Fowl – ce om al lumii interlope internaționale nu auzise? –, dar își închipuise că va avea de-a face cu Artemis Senior, nu cu băiatul ăsta. Deși cuvântul „băiat“ nu i se prea potrivea acestui individ sfrijit. Iar uriașul, Butler...

¹ În engleză *butler* înseamnă „majordom“ (n. tr.).

Cu mâinile alea enorme era evident că putea rupe o coloană vertebrală ca pe o nuia.

Nguyen se gândea că toți banii din lume nu merituau să petreacă un minut în plus în această companie ciudată.

— Și acum, să trecem la afaceri, a spus Artemis punând un mic reportofon pe masă. Ai răspuns la anunțul nostru de pe internet.

Nguyen a aprobat din cap, rugându-se dintr-odată ca informațiile lui să fi fost exacte.

— Da, să trăiți... domnule Fowl. Ceea ce căutați... știu unde se găsește.

— Serios? Și ar trebui să te cred pe cuvânt? M-ai putea conduce direct într-o ambuscadă. Familia mea nu duce lipsă de dușmani.

Butler a prins un țăntar care zbura pe lângă urechea angajatorului său.

— Nu, nu, a spus Nguyen, ducând mâna la portofel. Uitați-vă!

Artemis a studiat fotografia. A încercat să-și țină bătaile inimii în frâu. Părea promițător, dar zilele astea orice putea fi falsificat cu un computer și un scanner. În fotografie apărea o mână ițindu-se din umbră. O mână verde, pătată.

— Hmm, a murmurat. Explică-mi.

— E o femeie. O vindecătoare de pe lângă strada Tu Do. Primește vin din orez drept plată. E beată tot timpul.

Artemis a dat din cap. Avea sens chestia cu băutura. Unul dintre puținele elemente adevărate pe

care cercetările lui le scosese la iveală. S-a ridicat, netezindu-și cutele cămășii albe.

— Foarte bine. Condu-ne, domnule Nguyen.

Nguyen și-a șters sudoarea de pe mustața rară.

— Doar informația. Așa ne-a fost înțelegerea. Nu vreau să mă trezesc cu nu știu ce blesteme pe cap.

Butler l-a înhățat cu îndemânare de ceafă.

— Îmi pare rău, domnule Nguyen, dar momentul în care aveai de ales a trecut de mult.

Butler l-a mânat pe vietnamezul care protesta spre o mașină de teren închiriată care era aproape inutilă pe străzile drepte din Ho Chi Minh sau Saigon cum încă îl numeau localnicii, dar Artemis prefera să fie cât mai izolat de restul lumii.

Jeepul înainta cu o viteză dureros de mică, care devenea tot mai chinuitoare din cauza nerăbdării crescânde a lui Artemis. Deja nu o mai putea ține în frâu. Să fi ajuns oare la capătul aventurii? După șase alarme false pe trei continente, să fi fost victoarea asta îmbibată de vin comoara de la capătul curcubeului? Pe Artemis aproape că l-a bufnit râsul. „Comoara de la capătul curcubeului.“ Făcuse o glumă. Nu se întâmpla prea des.

Motoretele treceau pe lângă ei precum peștii dintr-un banc uriaș. Mulțimea părea să nu se mai termine. Până și aleile erau pline până la refuz de vânzători și mușterii. Bucătarii aruncau capete de pești în wok-uri cu ulei încins, iar dracii de copii se strecurau printre picioarele trecătorilor, vânând

Vocea ei semăna cu scrâșnitul care se aude când zgârii o tablă cu unghiile.

— Vin, englezoiule.

Artemis a zâmbit. Cunoașterea mai multor limbi, aversiunea față de lumină. Totul era ca la carte.

— Sunt irlandez, de fapt. Și te interesează propunerea mea?

Vindecătoarea i-a făcut semn vicleană dând dintr-un deget osos.

— Întâi vinul. Apoi stăm de vorbă.

— Butler?

Garda de corp a băgat mâna într-un buzunar și a scos o sticlă de-un sfert de litru din cel mai bun whisky irlandez. Artemis a luat sticla și a ținut-o ademenitor în lumină. De-abia a apucat să-și dea jos ochelarii când o mână ca o gheară a țâșnit din beznă gata să smulgă sticla. Era o mână verde, plină de pete. Nu mai era nicio îndoială.

Artemis și-a înăbușit un zâmbet triumfător.

— Plătește-l pe prietenul nostru, Butler. Dă-i toți banii. Nu uita, domnule Nguyen, asta rămâne între noi. Nu vrei ca Butler să revină, nu-i așa?

— Nu, nu, domnule Fowl. Buzele îmi sunt pecetluite.

— Sper. Altfel ți le va pecetlui Butler pentru eternitate.

Nguyen s-a năpustit pe alee, atât de ușurat că a scăpat cu viață că nici nu s-a mai obosit să numere teancul de dolari. Ceva absolut neobișnuit pentru el.

În orice caz, erau toți. Toți cei douăzeci de mii de dolari. Nu era rău pentru o jumătate de oră de muncă.

Artemis s-a întors spre vindecătoare.

— Doamnă, ai ceva ce-mi doresc.

Limba vindecătoarei a cules o picătură de alcool din colțul gurii.

— Da, irlandezule. Migrenă. Dinte cariat. Vindec.

Artemis și-a pus din nou ochelarii cu vedere nocturnă și s-a aplecat până în dreptul ei.

— Sunt perfect sănătos, doamnă, în afară de o ușoară alergie la acarieni și cred că nici măcar tu nu poți face ceva în privința asta. Nu. Ce vreau eu e Cartea ta.

Hoășca a înlemnit. Ochii ei strălucitori au scânteiat în dosul șalului.

— Carte? a spus ea prevăzătoare. Nu știu nimic despre nicio carte. Sunt vindecătoare. Vrei cărți, du-te la bibliotecă.

Artemis a oftat cu o răbdare exagerată.

— Nu ești vindecătoare. Ești elfă, *p'shóg*, zână, *ka-dalun*. Ce limbă preferi. Și vreau Cartea ta.

Pentru o clipă care a părut nesfârșită, creatura n-a spus nimic, apoi și-a tras șalul de pe frunte. În strălucirea verde a ochelarilor cu vedere nocturnă, trăsăturile ei au apărut în ochi lui Artemis ca o mască de Halloween. Avea nasul lung, prins sub doi ochi aurii oblici ca niște fante. Avea urechile ascuțite și de la prea mult alcool i se fleșcăise pielea.

— Muritorule, dacă știi de existența Cărții, a spus ea încet, luptându-se cu moleșeala provocată de whisky, atunci știi și de magia din pumnul meu. Te-aș putea ucide cât ai bate din palme!

Artemis a ridicat din umeri.

— Nu prea cred. Uită-te la tine. Ești aproape moartă. Vinul de orez ți-a tocit simțurile. Mai vindeci doar negi. Jalnic. Sunt aici ca să te salvez în schimbul Cărții.

— De ce și-ar dori un om Cartea noastră?

— Nu e treaba ta. Tu trebuie doar să știi ce opțiuni ai.

Elfa și-a ciulit urechile ascuțite.

— Opțiuni?

— Unu, refuzi să ne dai Cartea, plecăm acasă și te lăsăm să putrezești în haznaua asta.

— Da, a spus zâna. Aleg această opțiune.

— Ah, nu. Nu mai fi atât de nerăbdătoare. Dacă plecăm fără Carte, vei fi moartă într-o zi.

— O zi! O zi!

Vindecătoarea a izbucnit în râs.

— Voi trăi cu un secol mai mult ca voi. Chiar și pe tărâmul oamenilor elfi trăiesc mai mult.

— Nu și dacă înghit un sfert de litru de apă sfințită, a spus Artemis, bătând cu degetul în sticla de whisky goală.

Zâna s-a albit, apoi a scos un țipăt ascuțit și sinistru.

— Apă sfințită! M-ai ucis, omule.

— Adevărat, a recunoscut Artemis. Ar trebui să înceapă să te ardă deja.

Zâna și-a pipăit temătoare burta.

— Cea de-a doua opțiune?

— Acum mă ascuți, nu-i așa? Foarte bine. A doua opțiune. Îmi împrumuți Cartea pentru doar treizeci de minute. Apoi îți redau magia.

Elfei nu-i venea să creadă.

— Îmi redai magia? Imposibil.

— Nici pomeneală. Am la mine două fiole. Una conține apă de izvor din fântâna zânelor, de la șazeci de metri sub Tara – probabil cel mai magic loc din lume. Va contracara efectul apei sfințite.

— Și cealaltă?

— Cealaltă conține o mică doză de virus magic. Un virus care se hrănește cu alcool, amestecat cu un reactiv de creștere. Va îndepărta fiecare picătură de vin de orez din corpul tău, va elimina dependența și chiar îți va vindeca ficatul bolnav. Va fi dureros, dar după o zi te vei putea zbenzui de parcă ai avea din nou o mie de ani.

Elfa s-a lins pe buze. Avea șansa să revină printre ai ei? Tentant.

— De ce-aș avea încredere în tine, omule? M-ai păcălit deja o dată.

— Excelentă observație. Uite cum facem. Îți dau apa pe încredere. Apoi, după ce arunc o privire în Carte, primești revigorantul. Accepți sau nu?

Zâna a căzut pe gânduri. Durerea deja i se încolăcea prin stomac. A făcut un semn cu mâna.